□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□

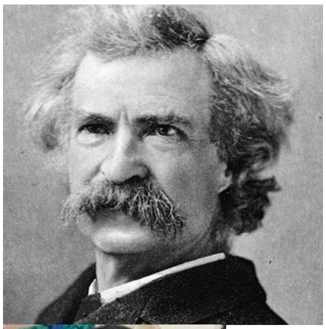

என் பால்ய ,பதின்ம வயதுகளில் மனோட்டு நாவலாசிரியர்களின் நாவல்கள் பலவற்றின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகளை நான் யாழ்ப்பாணப் பொதுசன நூலகத்திலிருந்து இரவல் பெற்று வாசித்துள்ளேன். அவற்றில் என்னை மிகவும் கவர்ந்த நாவல்களாக மார்க் ட்வெயினின் 'ஹக்கில்பெரி ஃபின்னின் சாகசங்கள்', ரொபேர்ட் லூயி ஸ்டீவன்சனின் 'புதையல் தீவு' என்பவற்றைக் கூறிப்பிடுவேன். பின்னர் வளர்ந்ததும் ஹக்கில்பெரி ஃபின்னின் சாகசங்கள் நாவலின் ஆங்கில; நூலினையும் வாசித்துள்ளேன். அண்மையில் முனைவர் ர.தாரணி 'பதிவுகள்' இணைய இதழுக்கு மார்க் ட்வெயினின் சிறுகதையொன்றினைத் தமிழாக்கம் செய்து அனுப்பியபோது அவர் தமிழாக்கம் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. உடனேயே ஓரு யோசனையும் தோன்றியது. அவரிடம் ஏன் அவர் 'ஹக்கில்பெரி ஃபின்னின் சாகசங்கள்' நாவலைத் தமிழாக்கம் செய்யக் கூடாது என்று கேட்டிருந்தேன். அதற்கு அவர் உடனடியாகவே மகிழ்ச்சியுடன் சம்மதித்தார். உடனேயே அத்தியாயங்கள் சிலவற்றையும் தமிழில் எழுதி அனுப்பியிருந்தார். அவருக்குப் 'பதிவுகள்' சார்பில் நன்றி. இந்நாவல் இனி பதிவுகளில் தொடராக வெளிவரும். வாசித்து மகிழுங்கள். உங்கள் கருத்துகளையும் அறியத்தாருங்கள். - வ.ந.கிரிதரன், ஆசிரியர் 'பதிவுகள்'

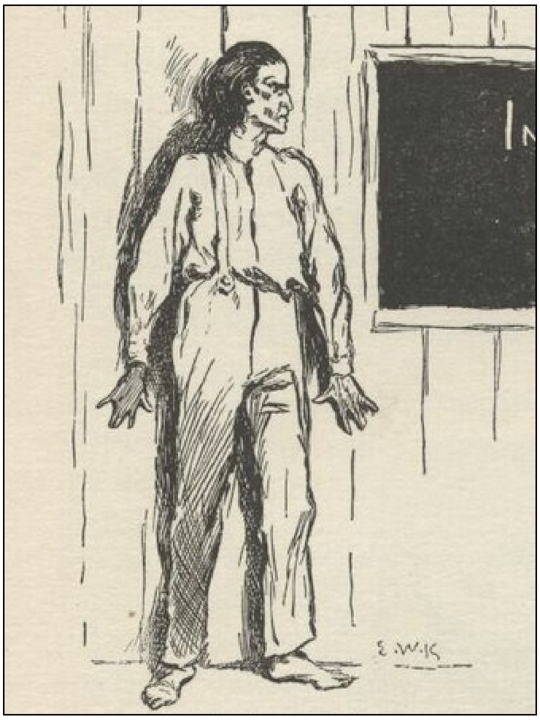

அடுத்த ஒரு நிமிடத்தில், திறந்திருந்த சன்னல் வழியாக தன் தலையை நீட்டாமல் ஒரு குரல் மட்டும் பேசியது.

"போதும் நிறுத்துங்க, பசங்களா! யார் அங்கே?"

நான் கூறினேன் "அது நான்தான்."

"யார் அந்த நான்?"

"ஜார்ஜ் ஜாக்சன், சார்!"

"உனக்கு என்ன வேண்டும்?"

"எனக்கு ஏதும் தேவை இல்லை சார். இந்தப்பக்கமாக நான் நடந்து சென்று

Written by - ஆங ்கில ம□லம ் : மார ்க ் ட ்வனை ் | தமிழில ் : மூனவைர ் ர.தாரணி -
Monday, 27 April 2020 19:32 - Last Updated Tuesday, 28 April 2020 13:43

கொண ்டிரூந ்தனே ். உங ்களின ் நாய ்கள ் என ்னை அனூமதிக ்கவில ்லை."

"இந ்த இரவூ வளேயைில ் அனாவசியமாக எதற ்கூ இந ்தப ்பக ்கம ் சூற ்றித ்திரிந ்தூ கொண ்டிரூக ்கிறாய ் ? ஹே!"

"நான ் சூற ்றித ் திரியவில ்லை சார ். நீ ராவிப ்படகின ் மலேிரூந ்தூ தவறி நீ ரில ் வீ ழ ந ்தூ விட ்டனே ்."

"ஓ! உண ்மயைாகவா? யாரனேூம ் தீ க ்கூச ்சி உரதைத ்தூ லாந ்தரபை ் பற ்றவகை ்கலாமே? உன ் பயெர ் என ்னவனெ ்றூ சொன ்னாய ் ?"

"ஜார ்ஜ ் ஜாக ்சன ் , சார ் ! நான ் ஒரூ சிறூவன ் .".

"இங ்கே கவனி. உண ்மயைை மட ்டூம ் நீ சொன ்னால ் , பயப ்படவணே ்டிய அவசியம ் இல ்லை. யாரூம ் உன ்னை எதூவூம ் சயெ ்யமாட ்டார ்கள ் . ஆனால ் அங ்கிரூந ்தூ நகரப ் பார ்க ்காதே. எங ்கே இரூக ்கிறாயோ, அங ்கயேே நில ். உங ்களில ் ஒரூத ்தர ் சனெ ்றூ பாப ் மற ்றூம ் டாம ் இரூவரயைூம ் த□க ்கத ்திலிரூந ்தூ எழூப ்பி , தூப ்பாக ்கியயைூம ் எடூத ்தூ வாரூங ்கள ் . ஜார ்ஜ ் ஜாக ்சன ் ! வறேூ யாரனேூம ் உன ்னரோடூ இரூக ்கிறார ்களா?

"இல ்லை சார ். யாரூம ் இல ்லை."

இந ்தச ் சமயத ்தில ் வீ ட ்டூக ்கூள ் மனிதர ்கள ் நடமாடூம ் ஓசை கடே ்டதூ. ஒரூ விளக ்கூ எரிவதயைூம ் நான ் கண ்டனே ். அந ்த மனிதன ் க□றினான ்

"விளக ்கதை ் தள ்ளி வை, பஸெ ்ட ்டி, கிழட ்டூ மூட ்டாள ் ! உனக ்கூ பொதூ அறிவூ என ்றூ எதூவூமே கிடயைாதா? கதவின ் அரூகில ் தரயைின ் மீ தூ அதை வை. பாப ் ! நீ யூம ் டாமூம ்

தயாராக இருந்தால், நீங்கள் நிற்கவேண்டிய இடத்தில் நின்று கொள்ளுங்கள்."

"அனைவரும் தயார்."

" சரி, இப்போது, ஜார்ஜ் ஜாக்சன்! உனக்கு செப்பரேட்சன் என்பாரதை தெரியுமா?"

"இல்லை சார். அவர்களைப் பற்றியெல்லாம் நான் ஒருபோதும் கேள்விப் பட்டதே இல்லை."

"நல்லது. அது உண்மையாக இருக்கட்டும். இல்லாமலும் இருக்கட்டும். சரி. நாங்கள் அனைவரும் தயாராக உள்ளோம். முன்னுக்கு வா, ஜார்ஜ் ஜாக்சன். நான் உன்னை எச்சரிக்கிறேன். அவசரப்படாதே. மெதுவாக இங்கே வா! யாரேனும் உன்னுடன் இருந்தால், அவர்கள் விலகி இருப்பது நல்லது. அப்படி இல்லாமல் அவன் உன்னுடன் வந்தால், அவன் சுடப்படுவான். இப்போது வா! மெதுவாக நெருங்கு. கொஞ்சமாக அந்தக் கதவை நீக்கு- உள்ளே அழுத்தித் திருகு, சரியா?"

நான் அவசரப் படவில்லை. நான் நினைத்திருந்தாலும் கூட அது முடியாது. ஒவ்வொரு தடவைக்கும் ஒரு மெதுவான அடி எடுத்து வைத்தேன். எந்தச் சப்தமும் நான் செய்யாவிட்டாலும் கூட, என் இருதயம் அடித்துக் கொள்ளும் ஒலி எனக்குத் தெளிவாகக் காதில் விழுந்தது. அந்த நாய்க் கூட்டம் மனிதர்களை விடவும் அதிகமாக அமைதி காத்தன. ஆனாலும், எனக்குச் சிறிது பின்னால் இருந்து என்னைத் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருந்தன.

மூன்று மரப்படிக்கட்டுகளின் மீது நான் ஏறியபிறகு, உள்ளிருக்கும் கதவின் குறுக்குக் கட்டையை விலக்கி, பூட்டைத் திறந்து தாழ்ப்பாளை நீக்கி அவர்கள் திறந்த சப்தம் எனக்குக் கேட்டது. கதவின் மீது கையை வைத்து கொஞ்சமாகத் திறக்க முயற்சித்த போது யாரோ கூறுவது கேட்டது. "அந்த இடைவெளியே அதிகம். தலையை உள்ளே நீட்டு." நான் நீட்டினேன். ஆனால் அவர்கள் ஒருக்கால் என்னை சுட்டுத்தள்ளிவிடலாம் என்று கூட அந்தக் கணத்தில் அஞ்சினேன்.

தரையின் மீது ஒரு மெழுகுவர்த்தி எரிந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு சில வினாடிகளுக்கு அறையில் உள்ள அனைவரும் என்னையே உற்று நோக்குவது தெரிந்தது. நானும்

அவர்கள் அனைவரையும் நோக்கினேன். அங்கே மூன்று பெரிய மனிதர்கள் அவர்களின் கையில் உள்ள துப்பாக்கி முனையில் என்னைக் குறி பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். என்னை அது அதிர்ச்சியடையச் செய்தது. அவர்களில் வயதானவராகத் தென்பட்ட மனிதர் நரைத்த தலைமுடியுடன் அறுபது வயது மதிக்கத்தக்கவராக இருந்தார். மற்ற இருவரும் ஒரு முப்பது வயதுக்கு கொஞ்சம் முன்னே பின்னே இருப்பார்கள். அனைவருமே மிகவும் உடல் உறுதி மிக்கவர்களாகவும், பார்க்க நேர்த்தியாகவும் தென்பட்டார்கள். அவர்களுடன் ஒரு தலை நரைத்த இனிமையான மூதாட்டியும் இருந்தார். அவரின் பின்னால் இரண்டு இளம் பெண்கள் இருந்தனர். ஆனால் அவர்களை நான் சரியாகக் கவனிக்க முடியவில்லை.

"சரி. எல்லாம் சரியாகத்தான் உள்ளது என்று நான் நினைக்கிறேன். நீ உள்ளே வரலாம்."

நான் உள்ளே நுழைந்தவுடன், அந்த வயதான மனிதர் கதவை அடைத்து தாழிட்டு, குறுக்குக்கட்டையை அடைத்துப் பூட்டினார். அந்த இளைஞர்களையும் அவர்கள் கையில் உள்ள துப்பாக்கியுடன் உள்ளே வரச் சொல்லிப் பணித்தார். அவர்கள் அனைவரும் தரையில் புதுக் கம்பளம் விரிக்கப்பட்டிருந்த பெரிய ஹால் போன்ற பகுதியில் கூடினார்கள். முன் சன்னல்களுக்கு எட்டாத தொலைவில் உள்ள மூலையில் அவர்கள் அனைவரும் ஒன்று கூடி அமர்ந்தார்கள். அங்கே எந்தப் பக்கத்திலுமே சன்னல்கள் தென்படவில்லை. விளக்கை கையில் எடுத்து என்னை நன்கு சோதித்துப் பார்த்தார்கள். பின் அனைவரும் கூறினார்கள் "இவன் ஒரு ஷெப்பர்ட்சன் அல்ல. இல்லை. இவனிடம் தென்படும் எதுவுமே ஷெப்பர்ட்சன் மாதிரி இல்லை." என்றார்கள்.

பிறகு என்னிடம் ஏதேனும் ஆயுதங்கள் உள்ளதா என்று என்னைச் சோதனை போட நான் அனுமதிக்க வேண்டும் என்று வயதான அந்தக் கிழவனார் கூறினார். அது என்னைக் கஷ்டப்படுத்த அல்ல என்றும் என்னிடம் எதுவும் இல்லை என்று உறுதி செய்யவே அவர் விரும்புகிறார் என்றும் கூறினார். என்னுடைய சட்டை மற்றும் நிஜார் பைகளுக்குள் கைவிட்டு சோதனை போடவில்லை என்றாலும், மேலோட்டமாக தடவிப் பார்த்து ஒன்றும் இல்லை என்று சான்றளித்தார். அதன் பின்னர் சமாதானமடைந்த அவர் என்னிடம் தன் வீடு போன்றே நினைத்து வசதியாக இருக்கச் சொன்னார். பின் என்னைப் பற்றிய விஷயங்களைக் கூறச் சொன்னார். ஆனால் அதற்கு முன்பாக அந்த மூதாட்டி கூறினார்.

“கடவுள் ஆசீர்வதிக்கட்டும், சால்! அந்த பாவப்பட்ட குழந்தை மிகவும் நனைந்து நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்குப் பசிக்காது என்று நீ நினைக்கிறாயா?"

"சரியாகச் சொன்னாய் ரேச்சல்! நான் மறந்து விட்டேன்."

எனவே அந்த மூதாட்டி கூறினாள் "பெட்ஸி! (அந்த நீக்ரோ பெண்ணை அவள் விளித்தாள்) சீக்கிரம் சென்று சாப்பிட ஏதேனும் மிக விரைவாக எடுத்து வா. பாவம் அவன். அப்புறம் பெண்களே! உங்களில் ஒருவர் பக்கை எழுப்பி அவனிடம் சொல்லுங்கள் .... ஓ! இதோ பக் வருகிறானே! இந்த புதுச் சிறுவனை உன்னுடன் அழைத்துச் சென்று அவனின் நனைந்த ஆடைகளைக் களைந்துவிட்டு உன்னுடைய சில ஆடைகள் ஏதேனும் அணியக் கொடு."

பக் என்னுடைய வயதை ஒத்தவனாகத்தான் - ஒரு பதிமூன்று அல்லது பதினான்கு வயதில்தான் - இருப்பான். ஆனாலும் பார்க்க என்னைவிடப் பெரியவனாகத் தெரிந்தான். அவன் ஒரு மேல்ச் சட்டை மட்டுமே அணிந்து, பாதித் தூக்கத்தில் எழுந்து வந்ததால், மப்பும், மந்தாரமுமாகத் தென்பட்டான். கொட்டாவி விட்டபடி ஒரு கையால் தன் கண்களைத் தேய்த்துக் கொண்டு, இன்னொரு கையால் துப்பாக்கியை ஏந்திக் கொண்டு வந்தான். அவன் கூறினான் " இங்கே செப்பேர்ட்சன் ஆட்கள் வந்தார்களா?"

"இல்லை. அது ஒரு பொய்த் தகவல்." அவர்கள் கூறினார்கள்.

"நல்லது. அப்படி யாரேனும் வந்திருந்தால், அவர்களுள் ஒருவரை நான் கொன்றிருப்பேன்."

அனைவரும் சிரித்தார்கள். பின்னர் பாப் சொன்னான் "ஏன் பக்! இவ்வளவு மெதுவாக நீ வந்து சேர்வதற்குள் அவர்கள் எங்கள் தோலை உரித்திருப்பார்கள் அல்லவா!."

"நல்லது. யாருமே வந்து என்னை எழுப்பவில்லை. எப்போதுமே என்னை இப்படி விட்டுவிடுவது சரியே அல்ல. செயலில் ஈடுபட எனக்கு வாய்ப்பே இல்லாமல் போகிறது."

"வருத்தப் படாதே, பக் குழந்தாய்! வயதான மனிதர் தேற்றினார். "கூடிய விரைவில் நீ வேண்டிய மட்டும் செயல்களைக் காணப்போகிறாய். அது பற்றிக் கவலைப் படாதே. இப்போது செல். உன் அம்மா கூறியபடி செய்."

நாங்கள் மேலே தளம் சென்றபோது எனக்கு ஒரு கடினமான மேல்சட்டை, அதற்கு மேல் அணியும் ஜாக்கெட் மற்றும் சில கால்சட்டைகளையும் அவன் கொடுத்தான். அவற்றை நான் அணிந்து கொண்டேன். ஆடை அணியும் வேளையில் என் பெயர் என்ன என்று அவன் கேட்டான். ஆனால் நான் பதிலளிக்கும் முன்பே, இரண்டு நாட்கள் முன்பு காட்டில் அவன் பிடித்த நீலக் குருவிகள், குட்டி முயல்கள் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்து விட்டான். பிறகு, மெழுகுவர்த்தி அணைந்தபோது மோசஸ் எங்கே சென்றான் என்று கேட்டான். மோசஸ் பற்றியும் மெழுகுவர்த்தி பற்றியும் நான் கேள்விப்பட்டதில்லையாதலால், அது பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது என்று நான் கூறினேன்.

"நல்லது. யூகித்துச் சொல்."

"எப்படி யூகிப்பது" நான் கேட்டேன் "இதுபற்றி நான் எதுவுமே இதற்கு முன் கேட்டதே கிடையாது."

"ஆனாலும் நீ யூகிக்க முடியும். முடியாதா என்ன? அது ரொம்பச் சுலபம்."

"எந்த மெழுகுவர்த்தி?

"ஏதோ ஒரு மெழுகுவர்த்தி."

"அவன் எங்கே இருந்தான் என்று எனக்குத் தெரியாது." நான் சொன்னேன் "அவன் எங்கே இருந்தான்?"

"ஏன், அவன் இருட்டில் இருந்தான். அங்கேதான் முதலிலும் இருந்தான்."

"நல்லது. அவன் எங்கே இருக்கிறான் என்று உனக்குத் தெரிந்திருக்கும் போது. என்னை எதற்குக் கேட்கிறாய்?"

Written by - ஆங்கில மூலம்: மார்க் ட்வைன் | தமிழில்: முனைவர் ர.தாரணி -
Monday, 27 April 2020 19:32 - Last Updated Tuesday, 28 April 2020 13:43

[illegible]

[illegible]